

הר זכוכית

פולין

לפני הרבה, הרבה זמן, עוד לפני שנולדו הסבים של הסבים שלכם, ורחוק, רחוק מכאן, בלב פולין, עמד הר זכוכית. הוא היה כל כך גבוה שפסגתו נגעה בעננים, על הפסגה עמד ארמון, ולפני הארמון עמד עץ תפוחים ועליו תפוחי זהב. בארמון היה חדר כסוף ובו חיה נסיכה יפהפייה. לפני זמן רב היא נכלאה בארמון על ידי מכשפה רעה, וחיה בבדידות ובעצב. כי איך יכלה להיות מאושרת אם למרות שהמרתפים היו מלאים אבנים טובות וחדר אחד בארמון היה מלא שקי זהב, אך היא לא יכלה לצאת לאור השמש, לשמוע את ציוץ הציפורים או להריח את ריח הפרחים?

אבירים רבים, ששמעו על יופייה של הנסיכה ועל עושרה, ועל כך שהיא כלואה בארמון, ניסו לעלות על ההר ולשחרר אותה, אך טרם הגיעו לפסגת ההר נפלו מהמורדות החלקים ונהרגו. ובמשך שבעה שנים אביר אחר אביר ניסו לעלות לשם, והנסיכה ראתה וקיוותה כי אחד מהם יגיע ויציל אותה. אך למרות שהם באו במאות מכל קצוות

העולם, התקווה שלה לא התגשמה.

שלושה ימים לפני תום שבעת השנים הגיע

אביר בשריון זהב, שעליו סופר כי מצליח בכל

שניסה לעשות. הוא רכב אל ההר על סוסו הנפלא.

האנשים שנאספו בעמק התפלאו לראות איך

פרסות הסוס עלו על המורדות החלקים ללא קושי,

כאילו הייתה זו דרך ישרה ופשוטה.

האביר עלה לפסגה והתקרב כבר לעץ התפוח,

ולבה של הנסיכה התמלא בשמחה, כשראתה זאת

מהחלון, אך אז וי! מהעץ התרומם עיט ענק ונפנף

בכנפיו בעיני הסוס. הסוס נבהל ונרתע, התחלק על

שטח הזכוכית והתגלגל יחד עם הרוכב למטה, שם

נהרגו שניהם.

ימים אחדים אחר כך עבר בקרבה סטודנט עני

ונאה, חזק וחכם ונעמד לרגלי ההר. כבר שנה שמע

על ההר ועל הנסיכה היפה, ועל האבירים שלא

הצליחו להציל אותה ונהרגו כולם. הוא הביט עכשיו

על האביר בשריון הזהב שלו ועל הסוס הנפלא

ששכבו מתים לרגלי ההר. הוא חשב רגעים אחדים

ושקל מה לעשות. ואז הסתובב ונכנס ליער הסמוך.

שם תפס חתול פרא, הרג אותו וחתך את ציפורני

רגליו החדות. הוא קשר אותם לידי ורגליו והתחיל

לטפס על ההר.

כשהגיע למחצית הרגיש עייף וצמא. מעליו עבר

ענן שחור והצעיר ביקש ממנו קצת מים. אך הענן עבר בלי להוריד אף טיפה. הוא הביט למעלה אך כדי להביט על הפסגה היה צריך להרים את ראשו כה גבוה שכובעו נפל ממנה. הוא הביט למטה והבין שאם ייפול, מותו בטוח. השמש כבר התחילה לשקוע.

הוא היה עייף מדי כדי להמשיך. לכן קבע היטב את הציפורניים בקיר הזכוכית, עצם את עיניו ונרדם עד חצות.

העיט עמד בשמירה על עץ התפוח. כשעלה הירח וזרק את אורו על מדרון ההר הציפור הענקית ראתה את הסטודנט המסכן ישן שם. היא הרימה את כנפיה ועפה כדי להשמיד אותו, אך אז הצעיר פקח את עיניו וכשראה את הציפור החליט לנצל את כוחה כדי לעזור לעצמו. העיט תפס אותו בציפורניו אך הצעיר נאחז ברגליו של הציפור. העיט נבהל ועף למעלה, מעל ההר ומעל הארמון. הסטודנט הביט למטה. הוא ראה את הארמון באור הירח, הוא ראה את הנסיכה היושבת בחדר הכסף שלה וחולמת על האביר שיבוא להציל אותה. הוא ראה את עץ התפוח עם פרי הזהב הנוצץ. הוא הוציא סכין מכיסו וחתך את רגליו של העיט. הציפור עפה בצרחות אל העננים אבל הסטודנט נפל ישר לתוך עץ התפוח.

אז לקח תפוח אחד ושם על פצעיו שעשה העיט בידיו. הפצעים נרפאו מיד. אחר כך מילא את כיסיו בתפוחים והלך ישר אל הארמון, שעליו שמר דרקון איום. הצעיר זרק חופן תפוחים על הדרקון וזה נרתע ונפל מההר. דלת הארמון נפתחה והצעיר מצא את עצמו בגן מלא פרחים.

הנסיכה שישבה בחלון ראתה אותו ורצה לקרוא המציל שלה. היא נתנה לו את ידה, את לבה ואת הכל שהיה לה.

למחרת, כשהצעיר והנסיכה טיילו בגן, ראו פתאום קהל רב מתאסף לרגלי ההר. הם קראו לסנונית וביקשו שתבדוק מי יכולים להיות האנשים האלה. באיזו שמחה נודע להם שאלה כל האבירים שאבדו את חייהם בניסיונם לטפס על ההר כדי להציל את הנסיכה. דמו של העיט טפטף עליהם והם קמו לתחייה והודו למציל שלהם.

הסטודנט העני ואישתו הנסיכה שלטו על הר הזכוכית וחיו עוד שנים רבות.

העיט שהיה בעצם המכשפה הרעה, נמצא מאוחר יותר מת ביער.

וכך הסטודנט העני הצליח בשכלו לעשות מה שאבירים רבים לא הצליחו לעשות בכוחם.